

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: a) M. J. G. L., X
b) M. S. V. Ch., X
c) M. S. G. V., X
d) M. G. V., X
všichni st. přísl. X
všichni t. č. bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 19. 4. 2021, č. j. X a proti rozhodnutí ze dne 19. 4. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobci se domáhali zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného (dále též „napadená rozhodnutí“), jimiž žalovaný rozhodl tak, že se žalobcům mezinárodní

ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobce ad a) podal dne 8. 7. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“) a žalobkyně ad b) podala dne 8. 7. 2020 jménem svým i jménem svých nezletilých synů žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovorů ze dne 16. 7. 2020 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce ad a) sdělil, že je venezuelské státní příslušnosti a národnosti, a je schopen se dorozumět španělsky a anglicky. Je křesťanského katolického náboženského vyznání. Co se týče politického přesvědčení, uvedl, že není členem žádné organizace a není aktivista, ale nesouhlasí se současným režimem ve Venezuele. Je svobodný, jeho družkou je žalobkyně ad b), se kterou má děti – žalobce ad c) a žalobce ad d). Posledním místem jeho bydliště ve vlasti bylo ve městě M. Žalobce opustil vlast dne 4. 3. 2020 letecky, cestoval přes Istanbul do Prahy, a to bezvívově. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. O mezinárodní ochranu požádal kvůli politické, sociální a zdravotní nestabilitě ve Venezuele, kde je nedostatek základních služeb a jsou tam výpadky osvětlení a vody, rovněž je obtížné sehnat benzín. Dále žalobce ad a) žádá o mezinárodní ochranu kvůli dětem. S každým synem zažili komplikovanou zdravotní situaci, neboť je ve Venezuele nedostatek léků. Dříve jezdil kupovat léky do Kolumbie, ale když jsou zavřené hranice a USA hrozí útokem na Venezuelu, není možné ve Venezuele léky získat.
4. Dále žalobce ad a) při pohovoru uvedl, že do ČR přijeli na dovolenou a když začala pandemie a situace ve Venezuele se začala zhoršovat, rozhodli se zůstat v ČR. Do Venezuely se chtěli vrátit, ale při pandemii se tam zhoršily veřejné služby a došlo k přerušení dodávek elektřiny. Od roku 2017 docházelo k protestům a jelikož je jejich čtvrt' považována za protivládní, dochází tam k přerušování dodávek plynu a vody, a je problém sehnat benzín. Nyní je situace ještě horší, souvisí to s blokáci peněz pro Venezuelu ze zahraničí, vláda má tedy méně peněz a služby se zhoršují a jsou tam špatná hygienická opatření, tudíž se děti mohou snadno nakazit. Žalobce by v současné situaci nemohl dětem ani zajistit vzdělání, kvůli financím i z důvodu bezpečnosti. Pokud by pandemie skončila, do Venezuely by se už nevrátil, protože se tam stále zhoršuje sociální a ekonomická situace, a vláda při pandemii kontroluje lidi. S vycestováním z Venezuely neměl žalobce žádný problém, ale trvalo 8 měsíců, než vydali pas pro mladšího syna, kvůli byrokracií a korupci. Problémy ve Venezuele měl v roce 2017, kdy ve čtvrti, kde bydleli, probíhaly protesty a vláda pak poslala do čtvrti muže, kteří čtvrt' prohledávali a několik lidí zadrželi. Žalobce a d) nezadrželi, protože nebyl na protestech zaznamenán, dával si kvůli dětem pozor. Jednou ráno cítil slzný plyn, který se otevřeným oknem dostal do bytu. Kvůli dětem a sourozencům se žalobce nijak veřejně neprojevoval a neříkal, co si myslí. Jiné problémy žalobce ad a) ve Venezuele neměl, nebyl nijak veřejně ani politicky aktivní. Nikdy nebyl trestně stíhán ani neměl problémy se státními orgány ve Venezuele. Žalobce ad a) se bojí, že nebude moci ve Venezuele zajistit základní potřeby a léky pro děti a nebude se moci ekonomicky postarat o rodinu. O děti má strach z ekonomických a zdravotních důvodů.
5. Žalobkyně ad b) sdělila, že stejně jako její synové, žalobce ad c) a žalobce a d), je venezuelské státní příslušnosti a národnosti. Je schopna se dorozumět španělsky a

anglicky, děti jsou schopny dorozumět se španělsky. Jsou křesťanského katolického náboženského vyznání. Žalobkyně ad b) je proti vládě ve Venezuele, nikdy však nebyla aktivní v žádné politické organizaci, její synové žádné politické přesvědčení nemají. Je svobodná, jejím druhem je žalobce ad a). Posledním místem jejího bydliště ve vlasti bylo ve městě M. Vlast opustili dne 4. 3. 2020 letecky, cestovali přes Istanbul do Prahy, bezvízově, a na území ČR vstoupili dne 5. 3. 2020. Ke svému zdravotnímu stavu a zdravotnímu stavu dětí uvedla, že je dobrý, pouze mají všichni alergii. O mezinárodní ochranu jménem svým a svých synů požádala žalobkyně ad b) z důvodu, že Venezuela v současné době nenabízí bezpečnostní a zdravotní podmínky k tomu, aby tam mohly vyrůstat děti. Děti mívaly problémy s dýchacími cestami a v době pandemie jsou zranitelné. Dříve cestovali do Kolumbie a kupovali tam léky, teď to však není kvůli pandemii možné. Ve Venezuele nejsou dostupné vyhovující léky a kdyby tam děti onemocněly, nedostalo by se jim tam léčby.

6. Dále žalobkyně ad b) při pohovoru uvedla, že do ČR přijeli navštívit tchýni a plánovali se do Venezuely vrátit. Při vycestování z Venezuely neměli žádné potíže, avšak obstarání cestovního dokladu pro mladšího syna trvalo rok. V oblasti, kde ve Venezuele žijí, je hodně problémů, jsou tam problémy s dodávkami elektřiny a někdy jsou přerušeny dodávky plynu. V jejich obytné čtvrti docházelo k protestům, proto se jim vláda tímto způsobem mstila. Rovněž byl problém koupit benzín. Děti každé tři měsíce onemocněly, protože mají alergii a potřebují léky na imunitu, tyto léky však nebylo možné sehnat a museli pro ně jezdit do Kolumbie, např. když měl jeden ze synů zánět dýchacích cest. Rovněž nebyly ve Venezuele dostupné vakcíny a žalobkyně ad b) musela jet s mladším dítětem do Kolumbie a nechat ho tam očkovat. Na obživu potřebovali 400 USD, ale druh vydělával jen 200 USD, zbytek peněz jim musela posílat jeho matka z ČR. Ve Venezuele jsou takové potíže a nestabilita již 3 roky. Do vlasti se chtěli vrátit, ale po jejich příjezdu do ČR se zavřely hranice a v pandemii je situace ve Venezuele ještě horší, navíc by už nemohli jezdit pro léky do Kolumbie. Žalobkyně ad b) dodala, že USA vyhlásily Venezuelu teroristickým státem a ona se obává, že by mohly na Venezuelu zaútočit. Žalobkyně 2 a její synové žádné jiné problémy ve vlasti neměli, neměli potíže ze státními orgány, a ona ani nebyla nikdy trestně stíhána. Co se týče politické aktivity, žalobkyně ad b) se účastnila protestů a pochodů, nebyla však v žádné politické organizaci ani hnutí. Žalobkyně ad b) se začala bát chodit na demonstrace poté, co po jedné demonstraci prohledávali obytnou čtvrt, kde mají dům a kde bydleli. Jiné problémy stran protestů a pochodů neměla. Žalobkyně ad b) uvedla, že její nezletilí synové měli ve vlasti zdravotní problémy, nyní je jejich zdravotní stav dobrý, ale pokud by v budoucnu onemocněli, byl by problém pro ně sehnat léky.
7. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu z vlasti a žádosti o udělení mezinárodní ochrany všech žalobců je zhoršená ekonomická a bezpečnostní situace ve Venezuele a snaha zajistit lepší budoucnost pro nezletilé syny, a to zejména v přístupu ke zdravotní péči.
8. Žalovaný při posouzení žádosti žalobců vycházel především z jejich výpovědí, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Venezuele. Konkrétně vycházel ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Lidská práva v Bolívarovské republice Venezuele ze dne 5. 7. 2019, z Informace OAMP, Bezpečnostní

a politická situace v zemi, Venezuela ze dne 11. 2. 2021 a ze zprávy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF), Zpráva o zemi 8 – Venezuela, září 2019.

9. Při vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 9. 3. 2021 žalobce ad a) uvedl, že situace ve Venezuele se kvůli covidu zhoršila, co se týče rozvozu odpadu, dodávek elektřiny a internetu, zhoršila se i ekonomická situace. Pro žalobce ad a) by ve Venezuele nyní nebyla práce. Pokračuje dále i jeho obava o děti v případě, že by se museli do Venezuely vrátit. Kvůli covidu je tam komplikovaná situace a velký chaos. V ČR nebyly děti ani jednou nemocné, ve Venezuele byly nemocné pořád. Žalobkyně ad b) při vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 9. 3. 2021 uvedla, že situace ve Venezuele je horší než při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Prezident se vyjádřil, že bude trestně stíhat každého, kdo na sociálních sítích kritizuje režim ve Venezuele, což potvrzuje, že se jedná o autoritářský režim. Starší syn začal v ČR chodit do školy a dobře se adaptuje. Rovněž žalobkyně ad b) uvedla, že v ČR děti nebyly ani jednou nemocné, na rozdíl od Venezuely, kde měly co chvíli zdravotní problémy.
10. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobců z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobci neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjeli ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni. Žalobce ad a) sice tvrdil, že nesouhlasí s politickým režimem ve Venezuele, tento nesouhlas však nijak veřejně neprojevoval. Nesdělil, že by měl problémy v souvislosti s protestním pochodem v jejich obytné čtvrti, ani že by se jej aktivně účastnil či v něm měl nějakou funkci či roli. Za své odlišné politické smýšlení nebyl nikdy stíhán ze strany venezuelských státních orgánů či bezpečnostních složek, nebyl nikdy zadržen policií, zatčen či trestně stíhán. Z Venezuely žalobce ad a) odcestoval legálně, na základě vlastního cestovního dokladu a přes oficiální hraniční přechod, aniž by měl v tomto směru jakékoliv problémy. Žalobkyně ad b) tvrdila, že je proti vládě ve Venezuele a účastnila se protestů a pochodů, avšak neuvedla k těmto akcím nic konkrétního, ani neuvedla, že by v rámci protestů měla mít nějakou funkci či roli, vystupovala na nich s projevy nebo jinými aktivitami. Žalobkyně ad b) ani netvrdila, že by v souvislosti s účastí na protestech měla jakékoliv problémy, či byla zadržena policií, zatčena či trestně stíhána. V případě žalobce ad c) a žalobce ad d) je pak uplatňování politických práv objektivně nemožné s ohledem na jejich věk. Žalobkyně ad b) i její nezletilí synové opustili vlast legálně, na základě vlastních cestovních dokladů a přes oficiální hraniční přechod, aniž by měli v tomto směru jakékoliv problémy.
11. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobci mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
12. Žalobci dle žalovaného neuvedli žádné problémy, které by souvisely s důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a žalovaný žádné takové skutečnosti neshledal. Žalovaný v souvislosti s tvrzením žalobců ohledně obecného nesouhlasu se současným režimem Venezuely odkázal na odůvodnění neudělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
13. Dále žalovaný k obecně špatné ekonomické situaci ve Venezuele konstatoval, že si je vědom potíží, se kterými se venezuelští občané dlouhodobě potýkají, a to i v oblasti

zdravotnictví či dostupnosti potravin či služeb. Ekonomická nouze v zemi původu však nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, a není důvodem pro udělení azylu, ledaže by nepříznivá ekonomická opatření byla skrytě namířena pouze proti určité národnostní, rasové či politické skupině. V případě žalobců však nic takového zjištěno nebylo. Ke zdravotnímu stavu žalobce ad a) žalovaný uvedl, že zcela zjevně podstupuje žádnou specifickou či ve vlasti nedostupnou léčbu, která by mu nebyla ve vlasti dostupná. Co se týče žalobkyně ad b), žalobce ad c) a žalobce ad d), jejich zdravotní stav je dobrý, pouze mají všichni alergii, ale nepodstupují žádnou specifickou léčbu, která by jim ve vlasti nebyla dostupná. Žalobce ad c) a žalobce ad d) mívali problémy s dýchacími cestami, ale nyní je jejich zdravotní stav dobrý. Žalovaný uzavřel, že žádný z žalobců nespadal a nespadá do okruhu osob ohrožených ve Venezuele tamní hospodářskou situací. Ohledně tvrzení žalobců, že žádají o mezinárodní ochranu i z důvodů propuknutí pandemie COVID-19, kvůli níž se obávají návratu do vlasti, kde by neměli k dispozici tak kvalitní zdravotní péči jako v ČR, uvedl žalovaný, že pandemie byla zapříčiněna vis maior, tedy nezávisle na jednání jednotlivých států a postihla všechny státy světa včetně ČR. Zakládat důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu útěku a ochrany před touto nemocí je tak podle žalovaného bezpředmětné, stejně jako snaha se vyhnout případným bezpečnostním opatřením jednotlivých států pro své občany či cizince, včetně karantény, povinných testů apod. Kroky žalobců pak žalovaný považuje za snahu o legalizaci pobytu v ČR, přičemž neexistuje objektivní překážka, která by žalobcům bránila v zajištění pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Stran obavy žalobkyně ad b) ze zhoršené bezpečnostní situace ve Venezuele žalovaný konstatoval, že je mu známo, že ve Venezuele panuje zvýšená úroveň kriminality, zapříčiněná zhoršenou ekonomickou situací v zemi, avšak bezpečnostní složky i přesto plní své běžné úkoly. Žalobkyně ad b) neuvedla, že by ona či její nezletilí synové měli jakékoliv problémy spojené se zhoršenou bezpečnostní situací či zvýšenou kriminalitou ve své vlasti. Žalovaný proto neshledal důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

14. Žalobci dle žalovaného rovněž nesplňovali důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
15. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu se žalovaný v této souvislosti zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobců a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědí žalobců však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobce ad a) je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou, až do svého odjezdu z vlasti tam pracoval, doposud tam vlastní auto a společně s matkou a sestrami tam vlastní byt, a matka jej finančně podporovala. Žalobkyně ad b) je rovněž dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou, v době odjezdu z vlasti nepracovala, avšak pouze z důvodu péče o nezletilé děti. Ač z podkladů týkajících se situace ve Venezuele vyplývá, že v zemi probíhá hospodářská krize, nejedná se o mimořádnou situaci vztahující se čistě k žalobcům, jejich situace se ani nijak neliší od situace většiny obyvatelstva. Ani po zdravotní stránce nevyžaduje žádný z žalobců žádnou specifickou lékařskou péči, která by byla ve vlasti nedostupná. Žalobci uvedli, že měli potíže s obstaráním léků pro děti, avšak vždy byli schopni své rodině

tyto životní potřeby zajistit. Na základě těchto skutečností měl žalovaný za to, že žalobci nespádají do okruhu osob ohrožených ve Venezuele tamní hospodářskou situací. Nad rámec výše uvedeného žalovaný konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobci se jej ani výslovně nedomáhali a je udělován pouze za výjimečných okolností. Žalovaný na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

16. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti,
na základě nichž by žalobcům mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Podle Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi, Venezuela ze dne 11. 2. 2021, není možné podle venezuelských zákonů udělit trest smrti za žádný trestný čin.
17. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobcům nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Doplňkovou ochranu lze dle názoru žalovaného udělit pouze tam, kde je nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání reálné, skutečné a bezprostředně existující. Co se týče obecně špatné ekonomické situace ve Venezuele, žalovaný konstatoval, že v této souvislosti nejsou žalobci ohroženi v případě návratu do vlasti nebezpečím mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení. Rovněž ani v souvislosti s pandemií COVID-19, obecně zhoršenou bezpečnostní situací, zvýšenou úrovní kriminality a politickou krizí ve Venezuele nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobcům ve vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy a že by mělo žalobcům v souvislosti s tamní situací hrozit nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení.
18. Žalovaný rovněž uvedl, že si je vědom toho, že Venezuela se nachází v současné době v politické krizi, a vedle hospodářské krize od prezidentských voleb v roce 2018 zesílily i státní represe vůči opozici, aktuální situace je poznamenána rozsáhlými problémy se zásobováním, masovými protesty a stoupající kriminalitou. Venezuelská vláda směřuje cílená opatření proti opozičním hnutím, jednotlivcům, účastníkům demonstrací a mladým lidem v městských čtvrtích, které jsou považovány za opoziční, nebo existuje podezření, že by se mohly k opozici přidat, a to zejména pomocí kontroly přerozdělování potravin. Rovněž dochází k zadržením či policejnímu násilí proti demonstrujícím. Žalobci však dle žalovaného neuvedli žádné problémy, které by měli se státními orgány či ozbrojenými složkami ve vlasti, nebo pro které by se měli stát terčem jejich zájmu v případě návratu do vlasti.
19. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního
nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že na území Venezuely neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož následky by bylo možno považovat směrem k žalobcům za vážnou újmu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

20. Případné vycestování žalobců po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem ad a) a žalobkyní ad b) není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
21. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žádný z žalobců nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
22. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobců, proto žádnému z žalobců doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
23. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

24. V žalobě žalobci v první řadě uvedli, že se domnívají, že byli v předcházejících řízeních o udělení mezinárodní ochrany zkráceni na svých právech a napadají rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.
25. Žalobci již v rámci správního řízení uváděli, že z Venezuely vycestovali za účelem návštěvy matky žalobce ad a), která žije v ČR. V průběhu jejich pobytu se zhoršila epidemiologická situace ve Venezuele v důsledku pandemie onemocnění COVID-19. Do Venezuely se proto nechtěli vrátet, neboť tamní humanitární krize zasáhla i zdravotnická zařízení. Dopad pandemie na Venezuelu byl jedním z posledních popudů, proč se do země nevracet, neboť již dříve se tam potýkali s důsledky humanitární krize. Žalobci rovněž popsali zhoršený přístup k potravinám a léčivům, tedy důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla zhoršená bezpečnostní a socioekonomická situace ve Venezuele.
26. Žalobci rovněž uváděli, že nesouhlasí se současným venezuelským režimem. Opozičních demonstrací a pochodů se nijak aktivně neúčastnili, resp. se jich přestali účastnit, protože se báli, že by jejich účast na těchto akcích mohla zapříčinit rodinné potíže. Zdrženlivost s veřejným prezentováním politických názorů žalobců tak pramení z nepříznivé situace ve Venezuele. Pokud by žalobci své názory veřejně prezentovali, vystavili by se nebezpečí pronásledování. Žalovaný pochybil, když jejich situaci nepřikládal potřebný význam a nebral v potaz kontext země původu. Žalobci se nemohou ztotožnit ani s konstatováním žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci zemi opustili bez jakýchkoliv problémů. Nelze bez dalšího tvrdit, že v případě legálního vycestování žalobců tato skutečnost automaticky snižuje míru pravděpodobnosti pronásledování. Vysoký počet žádostí o mezinárodní ochranu občany Venezuely v EU pak podle žalobců svědčí o tom, že buď venezuelský režim není schopen zamezit lidem v opouštění Venezuely nebo tamní režim nemá zájem svým občanům zamezit v odchodu. Žalobci rovněž zdůraznili, že v rámci správního řízení uvedli dostatek důvodů, pro které se nechtějí a nemohou vrátit do země původu, zejména nebezpečí pronásledování a zhoršená bezpečnost a socioekonomická situace. Žalovaný přitom výpovědi žalobců nikterak nezpochybňuje, naopak sám podotýká, že situace ve Venezuele je pro její obyvatele příkořím, avšak doplňuje, že žalobcům

nepůsobí krize přímé důsledky, pro které by jim měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Uvedené závěry žalovaného považují žalobci za chybné, neboť vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zároveň odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy.

27. Žalobci jsou dále názoru, že jim svědčí nárok na udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Pokud by soud dospěl k závěru, že jim toto právo nesvědčí, uvádějí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť není přezkoumatelně odůvodněný důvod pro neudělení humanitárního azylu. Odůvodnění napadených rozhodnutí přitom podle žalobců nedisponují takovými tvrzeními, na základě kterých lze říct, že bylo jasné a srozumitelně odůvodněno, proč nebyl humanitární azyl udělen. Sám žalovaný přitom uznává, že Venezuelu postihuje hospodářská krize, ovšem z této situace údajně pro žalobce nevyplývají žádné negativní důsledky, s čímž žalobci nesouhlasí. Situace je podle žalobců žalovaným bagatelizována, neboť obstarávání si základních potřeb v Kolumbii není možné považovat za řešení situace. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí konstatoval, že si je vědom potíží, se kterými se venezuelští občané potýkají, ačkoliv se dle tvrzení žalovaného nejedná o mimořádnou situaci vztahující se čistě k žalobcům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nicméně bagatelizuje vážnou situaci humanitární krize ve Venezuele a jeho závěry jsou založeny na nespolehlivě zjištěném stavu věci. Žalovaný pak nepřihlédl ke skutečnosti, že v zemi původu žalobců dochází k výpadkům pitné vody, elektřiny, plynu, léků a je nedostatek benzínu, a dále se žalovaný nedostatečně zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobců. Ze zpráv o zemi původu naopak vyplývá, že ve Venezuele probíhá humanitární krize, a to a zejména v oblastech sousedících s Kolumbií, kde panuje též vážná bezpečnostní situace. V souvislosti s pandemií COVID-19 je značně omezeno navracení do Venezuely, kdy je velmi pravděpodobná obava, že by žalobci museli strávit až několik týdnů v karanténním zařízení, kde panují nehygienické podmínky. Rovněž s ohledem na výše uvedené nelze předpokládat, že by žalobce ad a) mohl v zemi původu nadále vykonávat své zaměstnání a zajišťovat potřebné léky z Kolumbie. Skutečnost vážné humanitární krize ve Venezuele ve spojení s pandemií COVID-19 pak představují v případě žalobců důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu. V případě možnosti udělení humanitárního azylu měl žalovaný důkladně posoudit a odůvodnit, proč zrovna v případě žalobců není možné dopady krize v zemi podřadit pod možnost udělení humanitárního azylu.
28. Co se týče udělení doplňkové ochrany, žalobci se domnívají, že žalovaným nashromážděné informace o zemi původu potvrzují existenci hluboké humanitární krize ve Venezuele a vypovídají o porušování lidských práv. Dále žalobci uvedli, že v jejich případě reálně a bezprostředně hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, pokud by jakýmkoliv způsobem ve Venezuele projevíli svoje politické názory či přesvědčení, a to i v souvislosti s humanitární krizí. Obavy žalobců z návratu do země původu jsou tak důvodné a není možné tvrdit, že jim nic reálně nehrozí, když v případě návratu by jim hrozilo, že budou vystaveni jednání, které by bylo v rozporu s ustanovením čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobci jsou přesvědčeni, že jejich návrat do Venezuely by odporoval mezinárodním závazkům ČR a byl by porušením principu *non-refoulement*. Je obecně známo, že

Venezuela je zemí, kde nyní panuje chaos a bezprávi, kde probíhají řadu let demonstrace a protestní akce, jimiž obyvatelé chtějí upozornit na těžkou a nelidskou situaci v oblastech jako je zdravotní péče, vzdělávání, přístup k potravinám a jiným životně nezbytným potřebám. V neposlední řadě je velmi ohrožena bezpečnost obyvatel, neboť kriminalita je zde velmi vysoká. Země se také nachází na pokraji finančního kolapsu, o čemž svědčí vysoká inflace ve Venezuele. Pokud by se žalobci měli do Venezuely vrátit, čelili by nebezpečí vážné újmy. Nelze také důvodně předpokládat, že by vnitřním přesídlením došlo ke snížení rizika nebezpečí vážné újmy. Žalobci jsou rovněž přesvědčeni, že odůvodnění žalovaného ohledně nenaplnění podmínek doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákon o azylu, není dostatečné a závěr žalovaného považují za nezákonný.

29. Na závěr žalobci uvedli, že kromě mezinárodní ochrany nemají jinou možnost, jak by mohli legálně pobývat na území ČR. Mají za to, že jejich návrat do Venezuely by s ohledem na celkové životní podmínky v zemi představoval rozpor s čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť by bylo ohroženo samotné přežití žalobců. S ohledem na výše uvedené proto žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s tím, že situace žalobců, kteří se kvůli obavám z perzekuce přestali účastnit demonstrací, je dostačující pro naplnění podmínek udělení azylu podle ustanovení § 12, resp. § 14a zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že ani jeden z žalobců neměl kvůli účastem na demonstracích a pochodech žádné problémy. Žalobci pouze shodně hovořili o prohledávání čtvrti, ve které bydleli. Uvedená akce se jich týkala jen v tom smyslu, že probíhala v jejich blízkosti. Jakákoliv obava žalobců je proto čistě v rovině hypotetické, a navíc za předpokladu, že by se v budoucnu účastnili dalších demonstrací, což však podle vlastních slov nemají v plánu. Proto žalovaný považoval úvahy žalobců, že by jim v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve formě mučení či jiného nelidského zacházení, za snahu vygradovat jejich azylový příběh.
31. Co se týče námitek ohledně nedostatečného odůvodnění neudělení humanitárního azylu, uvedl žalovaný, že v napadených rozhodnutích náležitým způsobem vysvětlil důvody, na základě kterých nebyl humanitární azyl udělen, a to po posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace žalobců.
32. Žalovaný dále uvedl, že má pochopení pro to, že žalobci chtějí svým dětem zajistit lepší životní podmínky. V jejich situaci však má za to, že bylo na místě využít zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Nestabilita a každodenní potíže trvají ve Venezuele již 3 roky, žalobci se i přesto dokázali v situaci orientovat a svým dětem zajistit základní potřeby. Zároveň stále mají žalobci ve Venezuele několik členů rodiny, a mají tam k dispozici byt, o který se stará bratranec žalobce ad a), a automobil. Ačkoliv se tedy žalobci ve Venezuele minimálně 3 roky nacházeli ve složité situaci, nikdy se nepokusili zajistit si legální pobyt v ČR.
33. Žalovaný se domnívá, že v případě návratu do země původu nebudou žalobci bezprostředně ohroženi na životě nebo vystaveni nelidskému či ponižujícímu chování

z důvodů tamější situace. Riziko kvůli dřívějším účastem na demonstracích žalobcům podle žalovaného nehrozí.

34. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

35. Krajský soud v Brně přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobci uplatnili v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jejich vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
36. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
37. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobci nenamítali, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
38. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
39. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 2 As 85/2011 – 170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti

soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... *je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

40. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) *je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.*“ V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) *je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných*

žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

41. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by byla napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
42. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobcům ani v jednom z jejich odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěrům napadených rozhodnutí.
43. Z odůvodnění napadených rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadená rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelná. Ostatně sami žalobci s těmito rozhodnutími polemizují, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobci nesouhlasí, nutně neznamená, že jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná.
44. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
45. Ze správních spisů krajský soud zjistil následující skutečnosti. Jsou v něm založeny protokoly o pohovorech, zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Lidská práva v Bolívarovské republice Venezuele ze dne 5. 7. 2019, Informace OAMP, Bezpečnostní a

politická situace v zemi, Venezuela ze dne 11. 2. 2021 a zpráva Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF), Zpráva o zemi 8 – Venezuela, září 2019, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.

46. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.*
47. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění *se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
48. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
49. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobců dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
50. Co se týče pojmu uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné vykládat v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67).
51. Pokud jde o zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tento pojem je o něco širší, než uplatňování politických práv. Toto ustanovení má svůj původ přímo v Úmluvě o právním postavení uprchlíků. Lze proto vycházet z výkladu obsaženého v Příručce UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle které *„[z]astávání politických názorů lišících se od názorů vlády není samo o sobě důvodem k nárokování si právního postavení uprchlíka, a žadatel musí prokázat, že skutečně má obavy z pronásledování pro své názory. Předpokladem toho je, že žadatel zastává názory, které nejsou tolerovány ze strany úřadů a které kritizují jejich politiku a metody. Dále to předpokládá, že tyto názory se staly předmětem pozornosti úřadů nebo jsou jimi přisuzovány žadateli“* (viz bod 80). Zároveň je toto ustanovení třeba vykládat

souladně se směrnicí č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“), která v čl. 10 odst. 1 písm. e) definuje politické názory jako pojem zahrnující *„zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.“*

52. Soud dále souhlasí s námitkami žalobců, že za kritérium pro rozlišení, zda určité jednání představuje uplatňování politických práv, nelze brát intenzitu či rozsah výkonu těchto práv, ani společenský dopad takového jednání, neboť takový selektivní přístup by popíral podstatu ochrany před pronásledováním z daného důvodu (viz žalobci uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 – 44). Podstatné je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu s ohledem na charakteristiky dané země původu. Intenzita uplatňování politických práv pak má význam při posuzování, zda existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování.
53. Přestože žalobce ad a) a žalobkyně ad b) nebyli členy žádné politické strany nebo hnutí, nelze tvrdit, že by neuplatňovali svá politická práva. I účast na demonstracích či protestech představuje přinejmenším uplatňování práva shromažďovacího podle čl. 19. odst. 1 Listiny, případně svobody projevu podle čl. 17 odst. 1 Listiny. Zároveň oba shodně tvrdili, že zastávali protivládní politické názory, byť své názory nijak veřejně neprezentovali kvůli dětem a sourozencům.
54. Otázkou však je, zda žalobci byli v této souvislosti pronásledováni, popř. zda by jim pronásledování hrozilo v případě návratu do Venezuely.
55. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) jsou odlišné. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je nezbytné, aby žadatel byl pronásledován již v momentu, kdy opouští zemi původu. Vyžaduje se tedy minulé pronásledování. To ovšem ve vztahu k písm. b) neplatí. Zde se posuzuje budoucí hrozba pronásledování a riziko, které může hrozit žadateli v budoucnu, přičemž hrozba budoucího pronásledování nemusí nutně vycházet z pronásledování v minulosti.
56. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, na rozdíl od písm. b), tedy nestačí pouze hrozba budoucího pronásledování, vyžaduje se pronásledování v minulosti. S žalovaným krajský soud souhlasí, že příkoří, kterým měli žalobce ad a) a žalobkyně ad b) čelit v zemi původu, tedy prohledávání jejich obytné čtvrti po protestech či přítomnost slzného plynu v jejich čtvrti, nelze považovat za cílené pronásledování osob žalobců. Žalobci ani nesdělili, že by v souvislosti s těmito událostmi osobně měli jakékoliv jiné problémy či byli terčem venezuelských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalobci nesdělili ani jakékoliv jiné problémy či problémy s venezuelskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by přímo nesouvisely s prohledáváním jejich čtvrti. Co se týče žalobce ad c) a žalobce ad d), lze se ztotožnit se žalovaným, že u nich je uplatňování politických práv objektivně nemožné s ohledem na jejich věk.
57. Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu a podle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice se pronásledováním rozumí především závažné porušení základních lidských práv,

případně souběh různých opatření, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným závažnému porušení lidských práv. Žalobci ovšem žádnému závažnému porušení lidských práv ani srovnatelnému jednání ve vlasti nečelili. Události, které žalobce ad a) a žalobkyně ad b) popsali, v žádném případě nedosáhly takové intenzity či systematickosti, aby je bylo možné označit za pronásledování či závažné porušování lidských práv.

58. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu tak s ohledem na výše uvedené žalobci nesplňují.
59. Z tvrzení žalobců také nelze dovodit existenci přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu zastávání protirežimních politických názorů ani z jiných důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b). Jak uvedl žalovaný, přestože žalobce ad a) a žalobkyně ad b) obecně tvrdili nesouhlas s venezuelským politickým režimem a dřívější účast na demonstracích a pochodech, venezuelské státní orgány o ně nejevily žádný zájem. Ani bezprostředně před odjezdem z vlasti žádné problémy neměli a nic nenasvědčuje tomu, že by se to do budoucna mělo nějakým způsobem změnit, jelikož jejich politické aktivity nebyly nikterak významné. Budoucí hrozba pronásledování by přitom měla být posouzena s hodnocením přiměřené pravděpodobnosti, kterou by měl žalovaný zhodnotit na základě tvrzení žalobců v konfrontaci s informacemi o zemi původu, což žalovaný učinil. Lze tak uzavřít, že žalovaný mj. na základě opatřených informací o zemi původu řádně a dostatečně zjistil skutkový stav a z něj následně vyvodil závěry o neexistenci hrozby pronásledování žalobců v případě návratu do Venezuely.
60. Krajský soud dále poznamenává, že bezpečnostní a ekonomická situace ve Venezuele není ideální, nicméně obecně špatnou bezpečnostní a ekonomickou situaci nelze podřadit pod relevantní důvody pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedená zhoršená bezpečnostní a ekonomická situace totiž dopadá na všechny občany Venezuely, nejde o selektivní opatření namířená vůči určitým skupinám obyvatel a situaci ve Venezuele tak nelze podřadit pod pojem pronásledování podle § 12 písm. b), jak ostatně uváděl i žalovaný v napadených rozhodnutích.
61. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a náležitě odůvodněné považuje krajský soud neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.
62. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobců shledán zákonný podklad, neboť žalobci nejsou rodinnými příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobci ničeho nenamítali.
63. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
64. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu

není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

65. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce neudělení humanitárního azylu nepovažuje soud za nepřezkoumatelné. Se žalobci sice lze obecně souhlasit, že humanitární krize v zemi původu by v určitých případech mohla být považována za takový důvod. I ve vztahu k humanitárnímu azylu však platí, že při posuzování, zda se o případ hodný zvláštního zřetele jedná, žalovaný vychází zejména z tvrzení samotného žadatele a je nutné každý případ posuzovat individuálně.
66. V nyní posuzovaném případě žalobci uváděli jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany obecně neutěšenou situaci ve Venezuele, na níž je navázán nedostatek potravin a léků, a rovněž výpadky pitné vody, elektřiny a plynu. Uvedené důvody však nelze v případě žalobců považovat za důvody hodné zvláštního zřetele. Lze souhlasit s žalovaným, že z výpovědí žalobce ad a) a žalobkyně ad b) nevyplývalo, že by se jejich situace nějak zvlášť lišila od ostatního obyvatelstva. Žalobci zvlášť netvrdili, že by trpěli nedostatkem potravin či jiných základních potřeb, tyto skutečnosti uváděli spíše v obecné rovině. Žalobci pouze konkrétně tvrdili, že trpěli nedostatkem léků pro děti, když byly nemocné, potřebné léky však byl žalobce ad a) vždy schopen i v obtížných podmínkách panujících ve Venezuele zajistit v Kolumbii, děti přitom nepodstupovaly žádnou specifickou léčbu. Lze se tak ztotožnit se závěrem žalovaného, že žalobci nespádají do okruhu osob zvlášť ohrožených ve Venezuele tamní hospodářskou situací.

67. Žalobci ve své žalobě poukazovali rovněž na zhoršení situace v důsledku pandemie nemoci COVID-19. Poukazovali zejména na její negativní projevy v oblasti zdravotnictví. Žádný z žalobců přitom žádné závažné zdravotní problémy neměl. Případné zhoršení dostupnosti zdravotní péče ve Venezuele proto pro posouzení jejich žádosti nemá relevanci. Z tvrzení žalobců ani ze zpráv o zemi původu rovněž neplyne, že by celkové zhoršení situace mělo tak přelomové dopady oproti předpandemické době, že by to z případu některého z žalobců činilo případ zvláštního zřetele hodný.
68. Lze tedy uzavřít, že žádný z žalobců není osobou zvláště těžce postiženou či zvláště těžce nemocnou, pro niž by byla lékařská péče v zemi původu nedostupná, a rovněž humanitární krize v zemi původu se žalobců nedotkla takovým způsobem, který by bylo možno označit za hodný zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu tedy není „nehumánní“ neposkytnout žalobcům humanitární azyl, jak lze dovodit na základě výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55.
69. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
70. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
71. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
72. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval v napadeném rozhodnutí. Žalobci neuvedli a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobcům mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten ve Venezuele není možné udělit za žádný trestný čin.
73. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobcům hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí

vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Byť žalobce ad a) a žalobkyně ad b) shodně vypověděli, že mají obavy z návratu do země původu z důvodu politické a bezpečnostní situace ve Venezuele, nelze žalobci popsané skutečnosti považovat za hrozbu vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

74. Správní orgán posuzoval i otázku, zda žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že ve Venezuele neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobcům pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný z výše označených informačních zdrojů nezjistil, že by takový konflikt na území Venezuely probíhal. Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace ve Venezuele odchýlil. Krajský soud nehledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobců do země jejich původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
75. Krajský soud na závěr konstatuje, že námitka žalobců, podle které měl žalovaný k udělení mezinárodní ochrany přistoupit z důvodu celkově špatné ekonomické a bezpečnostní situace v zemi původu, je nedůvodná. Žalovaný ve vztahu k posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobcům přitom nezpochybnil existenci politické a hospodářské krize ve Venezuele.
76. Aby žadateli mohla být udělena doplňková ochrana, musí především tvrdit, že v jeho případě existují konkrétní důvody, pro které by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v některé z podob podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obecně platí, že nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma (bod 35 preambule kvalifikační směrnice). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení článku 3 Úmluvy, muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek NA. proti Spojenému království, č. 25904/07, ze dne 17. 7. 2008, § 115. Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. Ve Venezuele ale ozbrojený konflikt neprobíhá, jak soud uvedl již výše.
77. Obecně neutěšená humanitární situace ve Venezuele vyvolaná tamní hospodářskou a politickou krizí sama o sobě tedy nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalobci v rámci pohovorů uvedli jako konkrétní negativní důsledek této krize na jejich život zejména nedostatek léků pro děti, přičemž se však lze ztotožnit se závěrem žalovaného, že žalobci byli schopni i přes obtížné podmínky potřebné léky vždy zajistit. Uvedenou skutečnost nelze považovat za vážnou újmu, dosahující úrovně mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu. Stejně tak nedosahuje této úrovně ani nedostatek potravin, či výpadky vody, elektřiny nebo plynu.
78. Na uvedeném nic nemění ani odkaz žalobců na stanovisko UNHCR k návratům do Venezuely. I pokud UNHCR státům doporučuje nenavracet občany Venezuely do vlasti, neznamená to, že by se všichni kvalifikovali pro udělení mezinárodní ochrany.

79. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému jejich rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

80. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správních řízení, které předcházely vydání napadených rozhodnutí, dle jeho názoru byla rozhodnutí vydána na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
81. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročez nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 22. prosince 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce